

MARIA ROSA FERRE

>> Campanar de l'antiga església de Santa Maria (Puigcerdà).

LA CERDANYA

sandra adam

Els cerdans i el temps | A Cerdanya, és un hàbit rutinari mirar el cel, les muntanyes i el paisatge de la vall. Cada dia, els cerdans dediquen una bona estona a observar com el paisatge va canviant i com la natura fa el seu curs a través de les estacions de l'any.

Després de molts anys de reivindicació per part del sector turístic de la comarca per tenir una càmera de vídeo, l'Ajuntament de Puigcerdà ha tancat el tracte amb Televisió de Catalunya.

Per un preu de 7.800 € a l'any s'instal·larà una càmera giratòria al capdamunt del campanar, des d'on es podrà veure tota la vall, ja que el campanar permet una vista de 360°.

Una iniciativa com aquesta és una bona manera de fer-se publicitat, perquè l'espai *El temps* és un dels programes més vistos de la televisió catalana. La instal·lació d'aquesta càmera suposarà la presència constant en els mitjans de comunicació, ja que no només l'espai *El temps* utilitza aquestes vistes sinó que el canal 3/24 hi fa diverses connexions al llarg del dia.

Senyores i senyors, a partir d'ara tothom podrà gaudir del meravellós paisatge que tenim a Cerdanya. Tothom podrà veure els colors de la primavera, l'estiu, l'hivern i la tardor cerdans.

Música sense fronteres | Sembla que al segle XXI la Cerdanya ha fixat el seu punt de mira en la frontera. No per separar-nos els uns dels altres sinó ben al contrari. Ara es vol viure passant d'un costat de la frontera a l'altre per viure les diferents realitats.

Dues iniciatives musicals estan funcionant com a entitats transfrontereres: una és l'Orquestra Cadí, que fa tretze anys que va néixer a la Seu d'Urgell, i que engloba músics de l'Alt Urgell, Cerdanya i Andorra; l'altra és el Cor Transfronterer de Cerdanya.

D'una banda, l'Orquestra Cadí afegeix aquesta temporada la nacionalitat francesa i es constitueix com a orquestra amateur de referència al Pirineu, una formació plurinacional que parla un mateix llenguatge: la música. De l'altra, l'any 2011 es va constituir el Cor Transfronterer de Cerdanya. Aquest cor va agrupar més de noranta cantaires de les dues Cerdanyes en un mateix grup, que han creat un repertori nou per a la nova formació, lluny dels repertoris que les seves corals tenen.

Així doncs, ambdues agrupacions musicals són una bona opció per als vespres d'aquest estiu al Pirineu.

LA GARROTXA

joan sala

Biennal fotogràfica | Durant el mes d'agost se celebrarà la XI Biennal Olot-Fotografia, que és una mostra internacional que agrupa interessats en el tema procedents de llocs molt diferents d'arreu del món, i que s'hi presenten lliurement, ja que està oberta a la participació de tothom. La primera edició es va fer l'any 1994, per iniciativa de la Fundació Politècnica de Catalunya, amb la col·laboració de l'Ajuntament de la ciutat i l'Escola d'Art d'Olot. La bona acceptació que va tenir des del primer moment –tant de participants com de públic– va animar un grup de professionals i afeccionats a la fotografia a organitzar les altres cites de forma bianual. S'ha convertit en un esdeveniment reconegut, ja que es va configurant com una de les millors plataformes, especialment per tot un conjunt de fotògrafs de gran qualitat, l'obra dels quals no ha pogut ser gaire publicitada i, per tant, no s'ha donat a conèixer. És, pel que sembla, una bona base per promocionar joves valors en el camp fotogràfic.

La salut de la conca del Fluvià | Sembla que l'estat de l'aigua del riu Fluvià és bo. Hi ha estacions a tots els nuclis de la Vall d'en Bas, que és la capçalera, i a les poblacions de la conca del riu fins al seu límit de Besalú, així com a les poblacions del seu afluent, el Ser, que passa per la vall de Santa Pau i Mieres. Segons el Departament de Territori i Sostenibilitat, la conca del riu Fluvià disposa actualment de vint-i-quatre depuradores repartides a les comarques de la Garrotxa, el Pla de l'Estany i l'Alt Empordà, que sanegen les aigües residuals d'unes 100.000 persones, fet que garanteix el sanejament del 94 % de la població de la conca.

Els senglars proliferen | La quantitat de senglars a tota la comarca de

la Garrotxa és molt gran. L'anàlisi que es fa de cada batuda a la zona dona com a resultat que, durant la temporada 2012-2013, la densitat relativa de senglar representa uns 17 exemplars per hectàrea. El nombre de batudes a aquesta zona és superior a la mitjana catalana, i arriba quasi a les 60 en una temporada, per tal de mantenir controlada la proliferació de l'espècie. L'increment de senglars és preocupant a moltes zones, i s'ha experimentat a la major part de les comarques del país.

Carreteres | Des de l'obertura del túnel de Bracons es produeixen uns problemes de trànsit importants a les Preses, que es converteixen en un complicat coll d'ampolla. Aquest municipi i el de la Vall d'en Bas han estat anys discutint per on havia de passar la variant de les Preses. Uns demanen que es fes un llarg túnel a la serra de Marboleny, i d'altres volien fer-la passar subterrània per una zona de la vall. Ara diuen que es farà paral·lela al riu Fluvià i en superfície, fins enllaçar amb la variant d'Olot. Està previst fer les obres alhora durant l'any vinent o el 2016. S'han fet moltes promeses, i l'escepticisme és la tònica predominant entre els usuaris que en pateixen diàriament les conseqüències.

>> Trobada amb les pedres numerades del Pont del Dimoni (18-10-2011) amb -entre altres- l'arquitecte Ramon Ripoll (segon per l'esquerra) al costat del mestre i articulista Jordi Vilamitjana (el tercer), mort el mes de maig passat.

EL GIRONÈS

dani vivern

Paradoxes | Apuntava recentment el malaguanyat Jordi Vilamitjana a la seva columna del *Diari de Girona* unes quantes paradoxes de la ciutat de Girona. L'encertada exposició del columnista tocava temes com l'inacabat pont sobre el Ter, la no inaugurada Biblioteca Pública i les indecisions sobre el futur de les hortes de Santa Eugènia, entre d'altres. I hi podríem afegir l'endarreriment de la reconstrucció del Pont del Dimoni, tot i que ja fa quatre anys que en va presentar el projecte l'arquitecte Ramon Ripoll; la destrucció inacabable del que quedava del Parc Central; els aparcaments precaris -per no dir-ne una altra cosa- al sector de l'Auditori; carrers als quals es falta una bona repassada a l'asfalt; i un pla de remodelació que racionalitzi el trànsit, i que esborri d'una vegada la discontinuïtat de vies importants, com el carrer de Santa Eugènia.

Aconseguir tot això no és fàcil, ni surt de franc. Però s'hi ha d'estar a sobre i no ajornar-ho amb l'esperança que qui dies passa anys empeny. Està bé que hi hagi Bòlits, In-Somnis i altres moviments cul-

turals i artístics, però aquestes propostes necessiten estructures en què afermar-se, i decisions executives que posin fre a imposicions i desidies foranes. Amb fermesa. I això, al seu torn, requereix que els polítics estiguin més per fer pinya i menys per posicionar-se. Ara mateix, entre les eleccions europees, el 9-N i la deserció de significats dirigents del PSC, no hi ha per on agafar-los.

Tancaments | A Sarrià de Ter s'ha tancat la fàbrica de Torraspapel, després de mig segle llarg de donar vida al poble. El tancament es veia a venir perquè no s'hi havien fet inversions des de feia temps, i, segons fonts dels treballadors, la decisió respon més aviat a una deslocalització encoberta. Sigui quin sigui el motiu de fons, hi ha 132 persones directament afectades i, com passa sempre en aquests casos, moltes més que en rebran col·lateralment les conseqüències. També hi ha enrenou a Bescanó amb el tancament de la fàbrica Grober, un altre nucli al voltant del qual va créixer l'economia del municipi en els darrers cinc o sis decennis. Cal recordar que la Grober també havia estat motor de l'expansió del barri del Mercadal, a Girona, des de finals del segle XIX. I ara, què?

Els més verds no maduren | El consistori saltenc s'oposa en ple a la proposta de variant de Bescanó, perquè -diu- «no és un simple condicionament de la carretera N-141, sinó la construcció d'una nova carretera variant de Bescanó». Doncs mira, resulta que, com el seu nom indica, sí és una variant. Ara que, finalment, hi ha un projecte que pot solucionar d'una vegada el tercermundisme d'una «nacional» que no arriba a veïnal, a Salt es posen les mans al cap per uns quants arbres que podrien quedar afectats, però no es recorden de tot el que han perdut per créixer desmesuradament: el magnífic paisatge del pla de Salt, ara ciutat dormitori i fins i tot amb pisos fantasma, des(ocupats). Sembla que l'alternativa que més complauria els verds seria foradar, al sud, la muntanya de cal Gegant i fer un túnel, un fals túnel i algunes alegries constructives més. Amb la qual cosa no solament s'encairaria brutalment el projecte, sinó que